

Forns de can Blanc

Òrrius

Ubicació

Comarca: Maresme
Lloc/Adreça: Can Blanc
Emplaçament A poca distància a migdia de can Blanc
Alçada: 361 m

Coordenades:

Latitud: 41.54475
Longitud: 2.35915
UTM Est (X): 446550
UTM Nord (Y): 4599431

Classificació

Número de fitxa 08153 - 89
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Element arquitectònic
Estil / època: Modern Popular
Segle XVIII
Estat de conservació Dolent
Notes de conservació: En estat ruïnós.
Protecció Inexistent
Tipus de protecció: Inexistent
Accés Díficil
Ús actual: Sense ús
Titularitat Privada
Titular: 08152A002000030000ZA
Autoria de la fitxa Virgínia Cepero González
Data de registre de la fitxa: dl., 10/01/2022 - 15:26

Descripció

Es tracta de dos forns, parcialment destruïts, de planta rectangular i excavats al sòl natural. Es troben situats a les proximitats de can Blanc, per un caminet que s'enfila en direcció al torrent.

Només conserven la part interna i les boques d'enfornar.

Les mesures aproximades del forn més petit (situat sobre el camí) són 2,5 m de llargada, 3 m d'amplada i 3 m d'alçària. Presenta una petita boca.

Les mesures aproximades del forn més gran (situat a la part inferior del camí) són 3 m de llargada, 3,5 m d'amplada i 4 m d'alçària. Presenta dues boques d'entrada simètriques fetes de volta de totxo.

La seva datació correspon a un ventall cronològic força ampli, ja que aquest tipus d'estructures s'utilitzaven des d'època moderna, normalment associades a obres de reforma d'alguna masia, fins a meitat de la dècada dels anys 50 del segle XX. Probablement es tracta de les restes d'uns forns de calç o potser un d'ells de terrissa, tot i que només una intervenció arqueològica permetria l'obtenció de dades més precises.

Història

El forn de calç és una estructura parcialment construïda, que consisteix en una cavitat excavada en part al terreny natural, limitada lateralment per una paret engruixida de pedres, i coberta, per la part superior, amb una cúpula formada per una capa de pedres, llenya i terra. Hi ha dues obertures, una inferior, per tal d'alimentar el foc, i una superior, per tal de que surti el fum i per a dipositar-hi les pedres calcàries amb les que es fa la calç.

La cocció que permet la transformació de la pedra calcària a la calç viva es produeix a uns 1.000 °C, i es duu a terme mitjançant feixos de llenya cremats en somort durant deu o dotze dies. La calç viva s'utilitza per a fer morter, que és la barreja de calç, sorra i grava, i es fa servir com a element d'unió del material constructiu; i la calç morta es fa servir principalment per emblanquinar les cases.

Els forns de calç van ser utilitzats des de l'època moderna fins a meitat de la dècada dels anys 50 del segle XX.

Bibliografia

TRIQUELL, A. (2012) *Parc de la Serralada Litoral (Història i Itineraris)*. Barcelona: editorial Piolet, p.71.

